

Kaj ni to tista lepa hči?
Ni žena rajnega tesarja?
In mati Sina, ki o njem
že slednja vas se pogovarja?

*

Utrudil jo je žal spomin.
In sen oči ji je zastražil;
in v sanjah angel s kelihom
pred njo je stal in jo tolažil:

Z Noemo si ponižana,
a z njo ne pojdeš vekomaj,
z Judito boš proslavljena.

Ti slava si Jeruzalema,
Ti si veselje Izraela,
Ti čast si ljudstva našega!

In roka je Gospodova
Te potrdila, vekomaj
Ti boš oblagodarjena.
(Jud. 15, 10...)

Iz sanj je utolažena
junaško vstala kot Judita;
nebeška vdanost, sveti mir
v obličju bila sta razlita.

Molila rok je sklenjenih,
molitve dolge, zatopljene,
da prve že ugašale
na nebu zvezde so rumene.

In skozi okno lunin svit
v obličje ji je sveto šinil,
kot v raj bi prepovedan zrl,
ustrašil se — in bled izginil...

Poslej so dnevi tekli vsi
kot med gorami čisti viri;
nikamor v svet ne vidijo,
a se nebo nad njimi širi.

Življenje Njeno — skrit zaklad
in zakopan ob cesti prašni,
kjer mnogi mimo hodijo,
nevedni, trudni, siromašni.

In misel njena — žarek zlat,
ki vedno isto pot prihaja:
od solnca zvezdi nosi luč,
od zvezde zopet k solncu vstaja.
To solnce pa je — božji Sin,
ta zvezda — Mati bolečin.

(Dalje.)

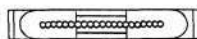
Bolni materi.

Zložil Anton Cvet.

Vse razorano ti je čelo,
rdečice nima tvoj obraz,
upognjeno telo in velo —
kako te je izčrpal čas...

Ne! Jaz sem s križi te oprtal,
jaz srkal sem iz lic ti kri,
jaz gube ti na čelo črtal —
jaz krčil ti življenja dni.

Ničesar tebi ni ostalo,
izpil sem kri ti in mladost...
In kaj prejela si v zahvalo?...
Bolezen, starost in bridkost...

Z bičem in lekom.

Zložil Anton Medved.

Tiho pride in udari
z bičem Bog po umni stvari,
da se zdrzne, da se zvije,
glasno na pomoč zavpije.
In pomoči ni za njo?

Tiho pride in ozdravi
vzdihujočega v težavi
isti Bog s hladilnim lekom
šepetaje, da s človekom
mora delati tako.

